

Ewald Frank

Nedeľa 15. 10. 1989, 10.00, Krefeld, Nemecko

Biblické zaradenie kázania br. Branham

„Úvod do siedmich pečatí”

vysielané 1. 2. 2026

Napadla mi myšlienka: Je to len jeden krok k Ježišovi. Ale koľko tisíce krokov robia ľudia, keď pred Ním utekajú, pretože k Nemu nechcú prísť. Jeden krok k Nemu, mnoho, mnoho krokov od Neho preč. Blahoslavený človek, ktorý si vstúpi do seba, zastaví sa, obráti a tento jeden krok, na ktorom záleží, na ktorom skutočne záleží, tento jeden krok k Pánovi učiní.

Ako k tomu ešte tá myšlienka: Nášho Boha môžeme stretnúť len tam, kde sa ON stretol s nami, a to je v Kristovi. **„ON je cesta, pravda a život.”** [Jn 14:6]

Jeho nemôže nikto obísť, On je dverami, On je všetkým. Kto by chcel Jeho obísť, tomu sa to nepodarí. Ale ten, kto k Nemu prichádza, ten nachádza milosť, odpustenie a spásu.

Chcel by som všetkých srdečne privítať v drahom mene Pána. Vlastne podľa pôvodného plánu som mal byť dnes v Spojených štátoch a teraz som tu. My všetko berieme tak, ako to prichádza, s tou dôverou, s tou istotou, že Pán má Svoju cestu s nami všetkými. Čím bližšie je príchod Pána, o to vrúcnejšia je v nás túžba činiť to, čo by chcel Boh, aby bolo činené, nájsť to miesto, ktoré nám On zamýšľal mať, mať účasť na tom, čo On teraz koná. Nie len hovoriť o Božom Kráľovstve, byť časťou Božieho Kráľovstva. Nie len kázať o tom, že máme činiť Jeho vôľu, ale s radosťou ju rozpoznávať a i činiť. A než to môžeme činiť, musíme vedieť, čo má Boh v úmysle. Nech Pán využije túto dopoludňajšiu hodinu na to, aby z toho bola hodina posvätenia a zasvätenia, že by sme všetci obnovili Svoju zmluvu s Ním, boli vo viere posilnení, áno, vybudovaní na najsvätejšom základe viery, aby sme sa mohli modliť v Svätom Duchu.

Aká výzva nám všetkým Rimanom 15, verš 1:

[1] ***A my mocní sme povinní...***

Kto sa cíti mocný? Nie je ich mnoho, väčšina sa cíti slabá. Ale sú aj takí, ktorí rozpoznávajú alebo vedia, že ich Boh posilnil, učinil silnými. A potom by sme mali vedieť: ak nás Boh učinil mocnými, tak nie preto, aby sme hľadeli na slabých zhora, ale aby sme im slúžili a pomáhali im.

[1] ***A my mocní sme povinní niest' slabosti tých, ktorí nie sú mocní, a nie so zalúbením hľadiet sami na seba.***

[2] ***Nie, jeden každý z nás nech sa ľúbi blížnemu na dobré ku jeho vzdelaniu.***

Pavol píše Korint'anom, že dary a služby nám boli dané ku budovaniu. Píše Efežanom v 4. kapitole od verša 11, že Boh do Cirkvi ustanovil služby ku budovaniu, aby bola Cirkev schopná, spôsobilá vykonávať poverenie/službu. Tu je nám povedané, že nežijeme sami pre seba, ale sme tu jeden pre druhého, a síce, aby sme mali na zreteli to najlepšie toho druhého.

Vo verši 3 ďalej stojí:

[3] ***Lebo ani Kristus nehladal toho, aby sa ľúbil Sám Sebe, ale ako stojí napísané: Hanenia haniacich Teba padli na Mňa.***

Padli na Mňa. Ak nás zasahuje to, ak na nás padá to, čo zasahuje iných, čo potom? Ako sa vysporiadame s tým, čo stojí napísané v 11. kapitole Židom, že sme sčasti trpeli a sčasti mali účasť na osude tých, ktorí trpeli a museli prejsť rozličnými skúškami. Tu je nám povedané: „***Hanobenia tých, ktorí Teba hanobia, padli na Mňa.***” Ak na teba padne to, čo sa týka iného, ako sa s tým vyrovnáš? Majme vo všetkom zmýšľanie Ježiša.

Vo verši 4 stojí:

[4] ***Lebo všetko, čo je tam prv napísané, je napísané na naše poučenie, aby sme skrze trpezlivosť a skrze potešenie Písem mali nádej.***

[5] ***A Boh trpezlivosti a potešenia nech vám dá myslieť na jedno a na to isté medzi sebou podľa Krista Ježiša.***

I tento verš a to, čo je ním vyjadrené, je veľmi dôležité: Myslieť na jedno [alebo svorná, spoločná myseľ, podľa nem. prekladu]. Držať sa pevne zväzku pokoja a jednoty Ducha skrze zväzok pokoja každého času – to nech je pohnútkou našich srdc.

Niekedy sa môže stať, že z dôvodu učenia sa ničí jednota v Duchu, ale na záver bude triumfovať láska. A pritom myslím na to, čo povedal brat Branham, keď bol ešte za života prenesený na druhú stranu a videl raj a milióny spasených, a potom povedal mocný hlas: „**Len dokonalá láska sem vstúpi.**”

A potom zaznelo náhle: „**Všetkých, ktorých si miloval, a ktorí milovali teba, ti tu Boh dal.**”

Boh Svoju lásku v Kristovi zjavil, pretože tak stojí napísané: „**Tak Boh miloval svet, že dal Svojho jednorodeného Syna, aby nikto, kto v Neho verí, nezahynul, ale mal večný život.**” [Jn 3:16] My, ktorí sme dostali úrad zmierenia, zvestujeme tú lásku, ktorá sa zjavila na Golgote, totiž lásku Božiu, ktorá bola daná všetkým, ktorí prichádzajú k Pánovi skrze odpustenie, vykúpenie, spásu a milosť.

A keď tu stojí napísané, že máme mať svornú myseľ, máme na jedno myslieť medzi sebou podľa vzoru Krista. A čo stojí napísané v Žalme 133: „**Aké nádherne a milé je to, keď bratia prebývajú v jednomyselne.**”

Tam Boh prikázal a poslal Svojmu požehnaniu. Ono tam príde, totiž tam, kde Boh mohol vypôsobiť skutočnú jednomyselnosť, kde každý odložil bokom seba samého a svoje vlastnosti a priania, aby Pán mohol s nami všetkými prísť ku Svojmu právu. A vo verši 6 ten by som chcel ešte čítať.

V ňom stojí: „**Aby ste jednomyselne, jednými ústami mohli oslavovať Boha a Otca nášho Pána Ježiša Krista.**”

Len tam, kde je táto Duchom vypôsobená jednota, kde tí silní nesú slabých, kde na teba padajú pohanenia tých, ktoré zasahujú iných a ty na nich máš účasť, prijímaš ich, stávaš sa súčasťou tých druhých, lebo sme boli spojení do jednoty ako telo Pánovo. Mnohé údy, jedna hlava a jedno telo, držané dohromady putom božskej lásky. A ako tu stojí napísané, že máme svornú myseľ, myslíme na jedno navzájom podľa spôsobu Krista Ježiša.

Ako stojí napísané: „***Nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo v Kristovi Ježišovi.***” [Fp 2:5]

Ak Kristus nie je len v našich ústach, ale i v našich srdciach, v našich životoch, ak sa v nás Kristus stal nádejou slávy a boli sme pomazaní Svätým Duchom, potom to musí byť zjavné. Bytosť, prirodzenosť Ježiša Krista musí byť a bude zjavná. Potom to nebudeme očakávať od druhých, ale budeme to môcť druhým dávať alebo im to predžívať.

Zvyčajne je to s veriacimi tak, že od druhých očakávame všetko a sami neprispievame tým, čím by sme vlastne prispievať mali. Očakávame, že všetci budú s nami radostní, že budú mať úsmev na tvári, inak si myslíme, že sú na nás nahnevaní. Ale nepýtame sa sami seba, či my máme úsmev.

Kto to bol? Náš milovaný brat prišiel pred niekoľkými dňami za mnou a povedal: „Brat Frank, mám ten dojem, že si prešiel pomimo mňa.” Je tu v sále ten náš milovaný brat? Povedal: „Podal som ti ruku alebo natiahol som ju a ty si jednoducho išiel ďalej.” Ja som si to jednoducho nevšimol, nevidel som to, to je všetko.

Nemám oči všade, ale jedno si môžete byť istí, že som to určite neurobil úmyselne. Bratovi, ktorý mi podá ruku, podám obe ruky, obe, z celého srdca. Ale ako rýchlo, ako rýchlo môže vzniknúť nedorozumenie!

Nech Boh ku všetkému daruje milosť, že by aj nedorozumenia boli odstránené, vyčistené, aby nám Boh mohol všetkým požehnať, a to do

takej miery, ako tu stojí, že by sme mohli jedným hlasom, jednomyselne chváliť Boha a Otca nášho Pána Ježiša Krista.

Tam, kde je Bohom vypôsobená jednomyselnosť, áno, zhoda navzájom, sa budeme môcť jednomyselne ako jednými ústami modliť. Teda nie jeden za druhým, ale spoločne pozdvihneme naše hlasy a nikto sa nebude urážať, pretože každý má na tom účasť.

Je to vždy tak, že človek sa uráža na veciach, na ktorých nemá účasť. Ak sme účastní modlitby, tak sa na nej neurážame. Ak na nej nemáme účasť, tak si pomyslíme: „Nuž dobre, mohlo by to byť aj inak.“ Ak sa jej zúčastňujeme, tak vôbec nemáme čas dávať priestor iným myšlienkam, naopak, sme predsa časťou tej veci a chválime Pána nášho Boha. Potom nemáme vôbec žiadny čas premýšľať nad tým, či to je u niekoho príliš hlasné alebo príliš tiché. Vôbec nie. Potom jednomyselne pozdvihujeme svoje hlasy a chválime Boha jednými ústami tak, ako je to Jemu ľúbe.

Čítajme ďalšie biblické miesta z 1. listu Timoteovi, z 1. listu Timoteovi z 1. kapitoly od verša 3 zrejme až po 7:

[3] *Ako som ťa prosil, keď som išiel do Macedónie, že by si zostal v Efeze, aby si prikázal niektorým, aby neučili iného učenia,*

[4] *ani sa nezaoberali bájkami a nekonečnými rodokmeňmi, ktoré vedú skôr k chytráckym úvahám, ako k skrze vieru účinnému pôsobeniu správcu domu Božieho.*

Včera tu speváci spievali nádhernú pieseň o láske, ktorá zostáva naveky. A tu Pavol píše svojmu spolupracovníkovi v 5. verši:

[5] *Ale konečným cieľom zvestovania je láska, ktorá pochádza z čistého srdca a dobrého svedomia a z nepokrytekej viery.*

Nesmie súhlasiť len jedna vec, všetko musí súhlasiť: srdce, láska, učenie, zvestovanie, všetko musí byť v súlade s Bohom a Božím Slovom. Ak je srdce čisté a nie sú tam žiadne vlastné motívy, žiadne sebecko, ak tam nie je nič iného, ale slobodné zvestovanie v láske Božej. Ako sme

čítali v 5. verši: „**Konečným cieľom zvestovania spásy je láska, ktorá pochádza [pramení] z čistého srdca, dobrého svedomia a z nepokryteckej viery.**”

Človek dokáže všetky tie veci sám vyrábať, i vieru. Do viery sa človek môže vystupňovať. Či i z toho niečo bude, to treba vyčkať, alebo radšej nechať tak.

Ale Boh chce v nás vypôsobiť vieru, ktorá vychádza zo Slova, zo Svätého Písma, vieru, ktorá prichádza skrze kázanie a kázanie, ktoré vychádza zo Slova, aby sme boli prinesení do spojenia s Bohom a vieru nepredstierali, ale skutočne ju mali. Potom bude môcť Boh Svoje Slovo potvrdiť.

A viera, ktorá vzišla z kázania, je živou vierou, pretože Slovo je živé. A keď je Slovo kázané a my kázanie Slova počujeme, potom je viera živou vierou, ktorá pochádza z čistého srdca a dobrého svedomia a nemá nič spoločného s klamstvom alebo pokrytectvom.

To tu teraz nehovorím z kritiky, pretože my sami máme mnoho čo doháňať a čo by sme si priali radšej ako to, že by Boh už mohol vo veľkej miere hovoriť, pôsobiť, zachraňovať a uzdravovať.

Ale to som zistil u všetkých tých veľkých evanjelistov: Keď boli ľudia uzdravení, tak sa cítili dobre, pretože si mysleli, že Boh ich k tomu použil. Ak ľudia neboli uzdravení, tak tú vec od seba odstrčili a preniesli na tú dotyčnú osobu, aby vinu odvrátili od seba – potom to bolo jednoducho „nedostatkom viery toho pacienta”. Keď tá vec vyšla, tak to bol ten evanjelista, ktorý za to niesol zodpovednosť. A keď to nevyšlo, tak to bola vina toho druhého.

A takto to nesmie byť.

Musíme dospieť tak ďaleko, že budeme pred Bohom plne úprimní a nebudeme hľadať vinu u druhého, ale u seba.

A niekedy, ako dobre viete, na základe Jakoba, kapitola 5, tam stojí napísané: „**A modlitba viery pomôže chorému.**” [Jak 5:14] Nie modlitba

chorého, ale modlitba starších. Modlitba starších, modlitba viery pomôže chorému a Boh ho pozdvihne.

Boh používa ľudí. Niekedy, keď je niekto chorý, tak viac nedokáže tak správne veriť. Potom sú potrební iní ako tí štyria, ktorí spustili toho ochrnutého muža pred Pána skrze strechu. [Mk 2:5] A Pán nehladel najprv na toho muža, On pozrel nahor a stojí napísané: „**Keď videl ich vieru**”, keď videl vieru tých mužov, ktorí spustili toho muža nadol. Až potom povedal tomu mužovi: „**Bud' zdravý!**” A bol zdravý.

Takže Boh musí v nás vypôsobiť vieru, aby sme mohli veriť za chorých, za stratených, aby aj v nás bola skrze kázanie vypôsobená viera, aby sme mohli slúžiť iným.

Ďalej tu stojí vo verši 6: [1Tim 1:6-7]

[6] ***Od čoho niektorí sŕa od cieľa zabľúdili a uchýlili sa k márnosloviu,***

[7] ***a chcú byť učiteľmi zákona, kým nerozumejú ani čo hovoria, ani čo tvrdia.***

Je to jednoducho veľmi dôležité, verím, brat to včera večer povedal, alebo to bolo dnes, čas beží tak rýchlo: Človek musí byť schopný čítať výkres, ak chce niekto stavať. Každý remeselník, ktorý pracuje na stavbe, musí vedieť čítať výkres. Či je to murár, či je to elektrikár, všetci musia vedieť čítať, či je to inštalatér, všetci sa musia vyznať.

Tak je to aj v Božom Kráľovstve. O Mojžišovi stojí „**A učinil všetko podľa vzoru, ktorý mu bol ukázaný na svätej hore.**” [2Mo 25:40] Mal vzor. A to sme už povedali, vzorovou Cirkvou pre priebeh Nového Zákona je pracirkev. Vzorovým krstom je krst prakresťanstva. Vzorovým učením je učenie prakresťanstva. Nemôže prísť nič iné. Vzor bol daný na začiatku a teraz nech každý dbá o to, ako stavia ďalej. Len pozor, aby sme nestavali z dreva, slamy a pliev, ale aby sme stavali na svätom základe, ktorý obstojí, keď to skúsi deň súdu, ktorý sa zjaví v ohni.

Tu je reč o poučení, ktoré chcú rozdávať bez toho, aby k tomu mali porozumenie, porozumenie toho, čo vyučujú. [1Tim 1:7] Je len jeden

bod, kde je vyslovené varovanie v liste Jakoba, stojí napísané: „**Nech sa nesnaží každý byť učiteľom...**” [Jak 3:1]

Nie je napísané „nech sa nesnaží každý byť evanjelistom” alebo niečím iným, ale to stojí napísané „**Nech sa nesnaží každý byť učiteľom, lebo budeme súdení prísnejšie**”. Ježiš povedal: „**Kto tieto veci, ktoré som kázal alebo povedal, zruší a bude ľudí učiť inak, bude malý v nebeskom Kráľovstve.**” [Mt 5:19]

Kde to stojí napísané? V kázaní na hore? Kto to vie, v ktorom verši? Niekde to musí byť napísané. Iste, Matúš, kapitola 5, verš 19. Možno by sme mali čítať i verš 18:

[18] **Lebo amen vám hovorím, že dokiaľ nepominie nebo a zem, ani len jediná jota alebo jeden puntík nepominie zo zákona, dokiaľ sa všetko nestane.**

[19] **Ktokoľvek by teda zrušil hoci len jedno z týchto najmenších prikázaní a učil by tak ľudí, ten sa bude najmenším volať v nebeskom Kráľovstve; ale ktoľvek by činil a učil, ten sa bude veľkým volať v nebeskom Kráľovstve.**

My nemáme vôbec žiadne právo niečo rušiť. Máme len právo činiť to, čo nám bolo prikázané. Pán predsa bdie nad Svojím Slovom, aby ho naplnil.

Ako často sa bratia pokúšali poučovať o veciach, ktorým sa nerozumelo. A tak povstávajú falošné učenia. Tak povstávajú učenia, ktoré neobstoja pred Svätým Písmom. Vy viete, ako rýchlo to ide, keď Ježiš Jánovi povedal: „**Ak chcem, aby zostal, dokiaľ neprídem, čo teba do toho?**” [Jn 21:22] Ale chcel to? Chcel to? ON povedal „**Ak chcem...**” A v Svätom Písme stojí, že hneď povstalo učenie, že tento učeník nezomrie. Jednoducho nesprávne porozumené učenie, vyrobené z jediného výroku, ktorý vôbec nebol daný ku vyučovaniu.

Bolo by lepšie, ak by lepšie počúvali a nevykladali to, ale nechali to tak.

Pri tom skutočne s veľkou vážnosťou myslím na našich bratov. A ja sa nestaviam ako sudca nad všetkými týmito vecami alebo sa nehrám na sudcu, ale keďže sme tu dnes ráno len tak medzi nami, dovoľte mi jeden bod objasniť, ktorý musí byť objasnený všetkým, ktorí sa odvolávajú na službu brata Branhamu:

My z celého srdca veríme, že všetko, čo Boh koná, to koná podľa Svojho Slova.

A rovnako veríme, že nemôže byť každý výrok učením ani ním ani nie je. A k tomu prečítam nasledovné. Je to úvod, prepáčte, ak sa k tomu krátko vyjadrujem, sú to dve kázne pred otvorením siedmich pečatí z marca '63 a tuto stojí na strane 76 v úvode, to sú tie dve kázne, tu stojí napísané nasledovné:

Kniha zapečatená siedmimi pečaťami bude zjavená v rovnakom čase ako sedem hromov zo Zjavenia 10. Otvorme Zjavenie 10, aby ste videli súvislosť predtým, ako budeme pokračovať. Toto sa týka konečného času.

A potom prichádza miesto zo Zjavenia 10, verš 1:

„A videl som iného anjela silného zostupujúceho z neba odiateho oblakom a na jeho hlave bola dúha.” Ak ste to sledovali, je to Kristus. Amen. Nikto iný to byť nemôže. V Starom Zákone je nazývaný anjelom zmluvy, teraz prichádza k Židom, lebo Cirkev je dokonaná.

To je 100-percentná pravda. V Biblii nie je žiadne miesto, kde by bol Kristus zobrazený ako anjel zmluvy v súvislosti s Cirkvou. ON je mnohým, ale ako anjel zmluvy Pán prišiel na horu Sinaj a tam zvestoval zákon, ako sme to čítali včera večer. V Skutkoch apoštolov 7 tam to pisateľ potvrdil. Tu stojí:

Teraz prichádza k Židom, lebo Cirkev je dokončená. Jeho tvár vyzerala ako slnko a Jeho nohy ako stĺpy ohňa. Spomínate si na anjela v Zjavení 1, je to rovnaká vec. Anjel znamená zvestovateľ.

ON je zvestovateľom pre Izrael. Cirkev bola vytrhnutá alebo je na ceste k vytrhnutiu, ON prichádza pre Cirkev.

Prirodzene prichádza pre Cirkev a až neskôr sa zjavuje izraelskému národu. To vieme veľmi dobre.

Ale akokoľvek to môže byť, tí, ktorí chcú blúdiť, zrejme museli dostať dôvod, aby mohli oprávnene zablúdiť, pretože sa nevracajú späť k Slovu pravdy a každý výrok možno potom ešte kladú vyššie ako Bibliu, ako Sväté Písmo. Čítajme ešte zo strany 78.

Tajomstvo sedemkrát zapečatenej knihy bude zjavené počas zvesti anjela siedmeho cirkevného obdobia.

Na to hovoríme amen.

To je konečný čas, Laodicea, posledné cirkevné obdobie. Siedmy anjel začal trúbiť, zvesti boli zaznamenané a sú na páskach a vydané v knižnej podobe.

Potom to pokračuje ďalej v treťom odseku, druhá časť:

Tajomstvá prichádzajú od Boha, pretože Božie Slovo nám odhalilo úplné zjavenie Božie. Skrze to je objasnené božstvo a všetko ostatné. Všetky tajomstvá semeno hada a všetko ostatné muselo byť zjavené.

Teraz prichádza niečo nádherné.

Teraz hľadte, to nepovažujem ja za správne, ale je to Tak hovorí Pán.

Radujem sa, že práve za poznámkou o tajomstve v záhrade Eden, o páde do hriechu, o semene hada, za tým prichádza výrok:

Nuž hľadte, to nepovažujem za správne ja, je to Tak hovorí Pán.

Tomu verím bez akýchkoľvek výhrad, z celého srdca a z celej duše.

S čím mám trochu námahu, je nasledovné. Snažím sa prinajmenšom vo všetkých veciach vzdávať Bohu česť skrze pravdivosť. Nechcel by som mať nič do činenia s pokrytectvom ani s politikou dvojitej tváre.

Chcel by som pred Bohom a Jeho ľuďom hovoriť to, o čom som presvedčený, a hovoriť to, čo si myslím, že pred Bohom existuje teraz i v deň súdu. V poslednej časti alebo v druhej časti posledného odseku tu stojí:

Potom, ako boli pečate prelomené a tajomstvo zjavené, prichádza anjel zvestovateľ – Kristus, ktorý položí jednu nohu na zem a druhú na more s dúhou nad Svojou hlavou.

A teraz to prichádza.

Pomyslite na to: siedmy anjel je na zemi v čase tohto príchodu.

Ak vás môžem úprimne požiadať, aby ste si to ešte raz vypočuli, čo bolo povedané:

Potom, ako boli pečate prelomené a tajomstvo zjavené...

Ale toto bolo predsa ešte pred otvorením pečatí! Toto bolo ešte pred otvorením pečatí. A keď naši bratia v celej Amerike tvrdia a učia, že Kristus sa zjavil ako nadprirodzený oblak a zostúpil 28. februára 1963, že to je naplnenie Zjavenia 10, potom musíme veľmi energicky nesúhlasiť, pretože nemáme inú možnosť, pretože tam mu ešte len bolo povedané: „**Vráť sa do Jeffersonville, lebo nastal čas otvoriť sedem pečatí.**” Ale sedem pečatí predsa ešte vôbec nebolo otvorených.

Rozumiete tomu?

Keď tu stojí napísané: „**Potom, čo sú pečate prelomené a tajomstvo odhalené, príde anjel...**”, to je 100-percentná pravda, 100-percentná pravda, pretože to je potom Zjavenie 10. V kapitole 5 bola kniha ešte zatvorená a potom bola vzatá z ruky Toho, ktorý sedel na tróne, a až potom boli pečate na zadnej strane otvorené, to znamená zrušené, a potom bola Kniha otvorená. V Zjavení 10 je nám ukázaný Pán ako anjel zmluvy, ktorý zostupuje s otvorenou knihou. Nie so zatvorenou. S otvorenou – teda po otvorení pečatí. A to je v súlade s tým, čo stojí tu napísané.

Len keď brat Branham vo svojej jednoduchosti potom hovorí: „**Pamätajte na to: siedmy anjel je na zemi v čase tohto príchodu...**“, tak tým myslí Zjavenie 10, kde zostupuje anjel zmluvy. A potom je potrebné jednoducho povedať: „Milovaný brat Branham, ty si si to tak prial, aby ti to bolo dopriate, ale jednoducho to nesúhlasí.“

Človek musí mať odvalu. Hľadte, existujú proroci, ktorí hovoria v prvej osobe, aj Pavol, čo všetko nepovedal: „**Všetci nezomrieme, ale všetci budeme premenení.**“ [1Kor 15:51] Ale on zosnul, on zomrel, ale povedal „**nezomrieme všetci**“. Človek to musí prenechať Bohu.

A počúvajte, čo nasleduje priamo po tomto výroku, totiž argument. A argument nie je nikdy Tak hovorí Pán. Argument zaznel v hneď ďalšej vete:

Rovnako ako keď Ján priniesol svoju zvesť, v tom istom čase vystúpil Mesiáš. Ján vedel, že ho uvidí, lebo ho musel predstaviť.

Argument: Ján bol na zemi, Kristus bol na zemi. Vykúpenie sa muselo uskutočniť na zemi.

Ale teraz nejde o osobné predstavenie v telesnej podobe, že nám je Kristus predstavený. Teraz ide o to, že Kristus nám je predstavený ako ten, ktorý putuje uprostred siedmich zlatých svietnikov, ako ten, ktorého hlas znie a ktorého musíme všetci počúvať. To je ten veľký rozdiel.

Kristus neprichádza na túto zem, ale prichádza nám naproti v povetří a my budeme premenení a budeme vzatí nahor jemu v ústrety. [1Tes 4:17]

Tu br. Branham opäť hovorí, ako je to vlastne správne hneď o niekoľko riadkov ďalej, možno o tri minúty neskôr o tom veľmi zreteľne hovorí:

Hľadte, tento jeden anjel je pozemský, anjel znamená zvestovateľ. Ale tu prichádza jeden z nebies, dúha – dúha zmluvy nad

ním. Môže to byť len Kristus, ako ho už vidíme v Zjavení 1 uprostred siedmich zlatých svietnikov.

A v kapitole 4, v. 3 stojí: „A Ten, ktorý tam sedel na tróne, vyzeral ako jaspis a sardis, a trón obklopovala dúha, ktorá vyzerala ako smaragd.”

A teraz náš milovaný brat povedal to, čo bratia všetko nechávajú bez povšimnutia a môže sa stať, že im to budem musieť vyčítať. Hneď potom stojí: **„A tu sa vracia v desiatej kapitole po čase príchodu.”** 100-percentne správne.

Musím priznať a aj to hovorím s veľkým vnútorným poľutovaním, že sme túto vetu mali preložiť správnejšie a presnejšie. Podobne ako Menge som chcel na niektorých miestach, ktoré sa týkali učiteľských vecí, trochu pomôcť, urobiť to jasnejším. V doslovnom preklade tu stojí na strane 79 v predposlednom odseku, prvý riadok: **„A tu sa vracia v desiatej kapitole po čase príchodu.”** Najprv Jeho príchod, vzatie nevesty a potom, potom sa dá poznať tým 144-tisícim. [Zj 14:1]

Myslím, že to nemusíme čítať ďalej.

Je jednoducho nevyhnutné a dôležité, že by všetky veci boli vždy vzaté späť do Božieho Slova, aby sa nedal použiť ani jeden jediný výrok na to, aby ním bola páchaná škoda.

Žiadny div, že bratia ma obviňujú, že neverím zvesti správne. Ja jej verím správne, ona len musí byť správne usporiadaná a zaradená do Svätého Písma a Božie Slovo musí byť naším definitívnym absolútom.

I v tej veci nechcem súdiť. Vy viete, v poslednej dobe to došlo tak ďaleko, že bratia zo Spojených štátov sú mi za päťami, kdekoľvek mám zhromaždenia, ma nasledujú, a minulú nedeľu v Zürichu rozdávali tento pozývací leták, v ktorom sa oznamuje, že reverend Perry Green z USA bude 5., 6., 7., 8. októbra hovoriť v tom istom ľudovom dome, kde som ja držal zhromaždenia posledných 20 rokov. Všetko s tým

úmyslom alebo s tou mienkou, že ľudia nie sú poučení alebo nie sú vedení do celej pravdy.

Dovolím si tvrdiť bez toho, aby som sa stával nad iných, že Boh nám daroval milosť, aby sme nič nemiešali, ale božskú pravdu ponechali byť božskou pravdou. A návrat Ježiša Krista nesmie byť zduchovňovaný. **„Ten istý Ježiš, ktorý do nebies vystúpil, sa vráti rovnakým spôsobom, ako do nebies odišiel.”** [Sk 1:11] Nie nejaké učenie, nie nejaké zjavenie, ale ten istý Ježiš, ktorý bol telesne ukrižovaný a pochovaný a telesne vstal z mŕtvych. Povedal Tomášovi: **„Vlož svoju ruku do môjho boku.”** [Jn 20:27] a povedal: **„Deti, nemáte niečo jesť?”** [Jn 21:5] Ten istý Ježiš, ktorý so Svojimi učeníkmi 40 rokov prebýval a potom ich vzal do Betánie a bol od nich vzatý do nebies, sa vráti rovnakým spôsobom, ako sme Ho videli do nebies vystúpiť. Tak nám to svedčí Boží muž v Skutkoch apoštolov, kapitola 1, verš 11.

Čo sa nás týka, milovaní, čítajme ešte dve-tri biblické miesta, totiž že my ako Cirkev, ako Boží ľud, sme predsa mohli byť privedení pod vedením Svätého Ducha skrze Slovo a Ducha, skrze krv Baránka ako vykúpený zástup tam, kde nás Boh chce mať.

Čítam zo Zjavenia 2, od verša 2.

[2] ***Znám tvoje skutky aj tvoju prácu aj tvoju trpezlivosť a že nemôžeš zniesť zlých a skúsil si tých, ktorí hovoria o sebe, že sú apoštolmi, a nie sú, a našiel a spoznal si ich, že sú lhári;***

[3] ***a zniesol si a máš trpezlivosť a pracoval si pre Moje meno a neustal si.***

Aké nádherné svedectvo ako prvé. Všetky dobré veci sú zdôraznené: ***„To zlé si zniesol, skúsil si tých, ktorí o sebe hovoria, že sú apoštolmi a nie sú nimi, máš i trpezlivosť a pracoval si pre Moje meno a neustal si.”*** Nech je také niečo možné povedať o nás všetkých.

A potom stojí vo verši 4:

[4] ***Ale mám proti tebe to, že si opustil svoju prvú lásku.***

[5] ***Pamätaj teda, odkiaľ si vypadol [z akej výšky si padol], a čiň pokánie a čiň prvé skutky; ale ak nie, prídem rýchle na teba a pohnem tvoj svietnik z jeho miesta, keď neučiniš pokánia.***

Najprv pochvala a potom pokarhanie: „***Pamätaj teda, z akej výšky si vypadol, a čiň pokánie ... a vráť sa späť k prvej láske.***”

My sme, alebo prinajmenšom ja som, plne presvedčení, ako už bolo naznačené, ako už zaznelo, že Cirkev prakresťanstva je vzorom pre všetko a pre celý čas až do návratu Ježiša Krista. Áno, ona tým musí byť.

A v Zjavení sa píše aj o večne platnom evanjeliu, ktoré musí byť zvestované všetkým národom, jazykom a národnostiam. [Zj 14:6] Evanjelium nepodlieha zmenám času. To prapôvodné evanjelium, ktoré bolo na počiatku, musí byť naším dnešným evanjeliom. Neexistuje žiadne iné evanjelium ako evanjelium Ježiša Krista, niekedy nazývané dokonca evanjeliom Božím, o ktorom Pavol povedal „podľa môjho evanjelia”. [Rm 2:16] Evanjelium Božie, evanjelium Ježiša Krista bolo jeho evanjeliom. A o tom hovorí v Galaťanom 1, myslím, že vo verši 8: „***Ak niekto zvestuje iné evanjelium, na takom človeku je zlorečenie.***”

Boh nestrpí žiadne zmiešanie a čistá Nevesta musí byť zrodená z čistého zvestovania. Ježiš vtedy povedal: „***Vy už ste čistí pre Slovo, ktoré som vám hovoril.***” [Jn 15:3]

Existuje posvätenie v Duchu a existuje sebaoposväcovanie. Posvätenie v Duchu sa deje takto: „***Otče, posväť ich vo Svojej pravde. Tvoje Slovo je pravda.***” [Jn 17:17] Posvätenie skrze Ducha sa deje tam, kde Svätý Duch môže zjavovať Sväté Slovo a prenikať nás a my sa sami stávame súčasťou Božej pravdy. A potom sa nás viac nedržia žiadne lži, potom nemáme sklony ku ktovieakým bájkam – tie máme až vtedy, keď sme stratili lásku k pravde. Potom prichádzajú príbehy, potom prichádzajú rodokmene a rôzne učenia. Ale ak máme lásku k pravde, potom zostávame v pravde a pravda je a zostáva Božie Slovo.

Skutky apoštolov, kapitola 4, verš 32, nám všetkým veľmi známe slovo:

[32] ***A toho množstva uverivších bolo jedno srdce a jedna duša, a ani jeden z nich nehovoril o ničom z toho, čo mal, že je to jeho vlastné, ale mali všetko spoločné.***

Mohli by sme čítať ešte ďalej, akým spôsobom Pán žehnal. Boli ľudia, ktorí mali príliš mnoho. Kto mal viac domov, mohol predsa niekoľko z nich predať, v tom čase stačil jeden, pretože taktiež čakali na príchod Pánov.

A zrejme to tak bude i na konci. Ľudia nebudú stavať svoje vlastné domy, ale dom Pánov. Ako to stojí v Starom Zákone: ***„Dom Pánov leží v troskách, ale vy budujete každý svoj vlastný dom a sedíte pri stole a hodujete vo svojich domoch.***” [Hag 1:2-5] Boh by chcel, aby sme Jeho Kráľovstvo, Jeho Cirkev kládli na prvé miesto, že by náš čas, naše všetko patrilo Jemu a On s tým mohol disponovať so všetkými našimi silami.

Amen. Prirodzene. Amen.

Chcel by som čítať ďalej zo Skutkov apoštolov 17. kapitoly, verš 11. A tu je reč o ľuďoch v Berei:

„A tí boli šľachetnejší ako tí v Tesalonike a prijali Slovo s celou ochotou a skúmali Písma každý deň, či je tomu tak.”

To je jednoducho naša úloha, nemôžeme inak. To je naša úloha: Skúmať v Svätých Písmach, či je tomu tak. Môžete to čítať v Skutkoch apoštolov v 15. kapitole, tam stojí vo verši 15, Jakob to vyslovil: ***„A s tým sa zrovnávajú slová prorokov, ako je napísané...”***

Ako som už povedal predtým, odvolávajúc sa na včerajší večer, tu to činil Jakob v Jeruzaleme, verš 16: ***„Potom sa navrátim a zase vystavím padlý stán Dávidov, i jeho zboreniny znova vybudujem a postavím ho rovno.”***

Mohli by sme i tu čítať ďalej. Je to jednoducho nádherné vidieť, s akou presnosťou títo Boží muži Písma usporiadali.

Nie len, že by sme pred nimi dávali dole klobúk, ale sme Bohu zo srdca vďační, že v rannom kresťanstve boli takí apoštoli a učitelia. Nie teológovia, ale od Boha poslaní muži pudení Svätým Duchom! Tak ako proroci, i oni boli schopní prorocké Slovo správne usporiadať. Verím, že to isté sa teraz opäť naplňa. Nebol to Pavol, ktorý by si to mohol pripísať, bolo to Božie povolanie. Išlo o dielo Božie.

A keďže Boh vždy potrebuje ľudí, nemôže použiť stromy, vietor alebo stoličky, na ktorých sedíme, Boh vždy potrebuje ľudí – už od začiatku. A potom to nie je ten človek. Ako to vidíme v Skutkoch apoštolov, Boh tam konal veľké divy a znamenia a náhle pohanovia povedali: „**Bohovia k nám zostúpili a prijali ľudskú podobu.**” [Sk 14:11-15] Obratom ruky Pavol roztrhol svoje rúcho a povedal: „**Muži, nebudte takí bláznivi, my sme ľudia ako vy, ale Boh nebies túto vec tu vykonal.**”

Ľudia veľmi rýchlo podliehajú duchu modlárstva, ale vidíte, ako rýchlo menia názor. Najprv chceli týchto mužov oslavovať ako bohov a neskôr ich pred mestom kameňovali. Ľudia menia svoj názor veľmi, veľmi rýchlo. Dnes môžu volať „**Hosana, Hosana, požehnaný, kto prichádza v mene Pánovom**”, a zajtra: „**Ukrižuj ho, ukrižuj ho.**” [Mt 21:9, Lk 23:21]

Taký je človek. Taký je človek. Len ak nás Boh premení, máme skutočnú trvalú hodnotu a zachováваме tie veci, ktoré nám Boh zveril.

Teraz jedno Slovo nám všetkým, a to je vlastne to jediné biblické miesto, ktoré mám momentálne pri ruke, kde sú oslovené i sestry a kde im je povedané, čo majú robiť, a síce v Titovi, v druhej kapitole od prvého verša. Tu je nám mnoho povedaného a chceme si to prečítať. Titovi 2 od prvého verša:

[1] **Ale ty otvorene hovor, čo sa svedčí zdravému učeniu:**

[2] **totiž, že starší muži nech sú triezvi, vážni, rozumní, zdraví vo viere, láske, trpezlivosti.**

Tu sú oslovení starší bratia, ktorí majú skúsenosti a ktorí už prešli s Bohom dlhú cestu, stoja vo viere, v láske, vo vytrvalosti a tak ďalej.

Teraz sú dokonca oslovené i staršie ženy vo verši 3:

[3] ***Tak podobne napomínaj staršie ženy, aby sa správali, ako sa svedčí svätým, neboli pomluvačné [klebetné], ani zotročené mnohému vínu, ktoré učia to dobré,***

[4] ***aby učili mladé ženy rozumu, aby milovali svojich mužov, aby milovali svoje deti...***

V prakreštanstve to bolo jednoducho tak, že sa o všetko starali. Staršie ženy mali za úlohu poučovať mladšie ženy, totiž v praktickom živote voči mužovi a aké úlohy majú v rodine. Nie, že by prišli na pódium a vyučovali, ale jednoducho z vlastnej životnej skúsenosti povedať mladším sestrám, ako sa majú správať.

Otázka: Ak by sa to dnes dialo, ak by sa to dnes stalo a staršia sestra by dala mladšej niekoľko dobrých rád... A tie sú skutočne na nezaplatenie, pretože my ako staršia generácia sme museli za mnohé skúsenosti draho zaplatiť, a niektoré lekcie sme museli prežiť a ako nikto iný by sme mohli dávať mladým ľuďom rady na cestu. Myslím, že mám veľmi mnoho vecí, ktoré by som mohol všetkým odovzdať.

Ale kto by si dnes nechal niečo povedať? Keby dnes staršia sestra prišla za mladým párom, ak by nejaká staršia sestra mala na srdci hovoriť s mladou čerstvou vydatou ženou alebo už predtým a povedala: „Sestra, mám životné skúsenosti, to a to som sama prežila, videla som to u iných, dávam ti takú a takú radu a chcela by som ti dať poučenie na cestu.“, čo by na to tie mladé sestry povedali? Povedali by: „Ja to sama zvládnem, nechaj ma na pokoji, ty si žila svoj život, ja žijem svoj.“

Ale hovorím vám: Ak to Božie Slovo tuto tak hovorí, potom je niečo za tým. Potom za tým niečo je. A možno máme i v tomto smere mnoho čo doháňať.

Potom tu stojí tak pekne vo verši 4 a 5:

[4] *Aby učili mladé ženy rozumu, aby milovali svojich mužov, aby milovali svoje deti, aby boli rozumné, cudné, opatrujúce domácnosť, podriaďujúce sa vlastným mužom, aby nebolo rúhané Božiemu Slovu.*

Môže sa stať, že ústami chválime a vebíme Božie Slovo i Pána za to, ale v skutočnosti to nežijeme a potom je mu tak rúhané.

Teraz ešte slovo mužom: verš 6:

[6] *Mladších taktiež napomínaj, aby boli rozumní,*

[7] *a pritom sám seba vo všetkom dávaj za príklad dobrých skutkov; v učení preukazuj nesfalšovanosť, zbožnú vážnosť,*

[8] *zdravú, nespochybniteľnú reč, aby sa každý protivník cítil zahambený, pretože nám nemôže nič zlého vyčítať.*

Zdá sa, že apoštol myslel na všetko, bol to Duch Boží, ktorý mu všetko pripomenul. Cirkev sa predsa skladá z ľudí a ľudia – tí jedni sú ženatí, tí druhí sú v rámci nejakej rodiny. A ak je rodinný život požehnaný, potom je požehnaná aj Cirkev. Ide o to, aby sa do Cirkvi Pánovej skutočne mohlo vrátiť plné Božie požehnanie. A preto prosím i všetkých starších bratov a sestry, aby toto Slovo v modlitbe čítali. Možno je niekedy dobrá rada a odkaz na mieste. Boh nás iste k tomu môže použiť.

Vráťme sa späť k listu Rimanom – Rimanom 15 a potom Rimanom 12. Jednu časť sme už predsa počuli, ale Rimanom 15 tam som chcel čítať verš 7:

[7] *Preto sa prijímajte navzájom, ako i Kristus nás [vás] prijal na slávu Božiu.*

My máme úlohu jeden druhého prijímať, ako nás Boh prijal v Kristovi. Potom ďalej uvádza, čo sa týka obriezky a tak ďalej, že nie je rozdielu, ale všetci, ktorí Bohu patria... A v liste Korintňanom stojí napísané, že ani obriezka, ani neobriezka neplatí. Je to zrejme v Galaťanom. Ale ide o obriezku srdca, totiž nové stvorenie. „***Ak je niekto v Kristovi, tak je novým stvorením...***” [2Kor 5:17]

[7] ***Preto sa prijímajte navzájom, ako i Kristus nás prijal na oslavu Božiu.***

Nie len iní majú svoje zvláštnosti, ale aj my ich máme, každý jeden z nás. Núdza je len v tom, že naše oči nehladia na nás, ale na iných. A ak nahliadneme do zrkadla Slova, tak poznávame, kde je naša núdza a Boh nám v tom pomôže.

V liste Rimanom 12 by som chcel čítať od verša 3. Tu píše Pavol Cirkvi Pánovej:

[3] ***Lebo hovorím skrze milosť, ktorá mi je daná, každému, kto je medzi vami, aby si nikto o sebe nemyslel vyššie ako to, čo je treba myslieť, ale aby dbal o rozvážne sebahodnotenie, podľa miery viery, ktorú Boh každému udelil.***

Podľa miery viery. A viera musí mať zaslúbenie, musí byť založená v Božom Slovom. Čítali sme, že sa máme snažiť o skutočne rozvážne sebahodnotenie. Nikto by sa nemal preceňovať, nikto by si o sebe nemal myslieť viac, ako je, naopak, Písmo hovorí, že si máme iného vyššie vážiť ako seba samého, za vyššieho považovať. Ďalej tu stojí:

[3] ***... podľa miery viery, ako to každému Boh udelil.***

[4] ***Lebo tak ako máme v jednom tele mnohé údy, ale ako údy nemajú všetky toho istého úkonu, tak aj my mnohí sme jedným telom v Kristovi, ale jednotlivé jedni druhých údami.***

Vidíte, prečo máme jeden druhého navzájom prijímať, ako nás prijal Boh v Kristovi? Sme údmi toho istého tela, sme jednej hlave podriadení a panovanie vychádza len z hlavy. Nie jeden úd panuje nad druhým, ale hlava rozhoduje nad celým telom, nad každým údom.

Potom tu ďalej stojí vo verši 5:

[5] ***A tak aj my mnohí sme jedným telom v Kristovi, ale jednotlivé jedni druhých údami***

[6] ***a majúci rozdielne dary podľa milosti, ktorá nám je daná: kto má teda dar prorockej reči, nech je v súlade s mierou viery.***

[7] *Kto má dar služby v Cirkvi, nech to vykonáva skrze služby,*

[8] *kto má dar vyučovania, nech ho využíva ako učiteľ; ak má niekto dar napomínania, tak nech sa venuje napomínaniu. Kto vykonáva milosrdenstvo, nech to robí v jednoduchosti. Kto patrí medzi predstavených, preukazuj správnu horlivosť. Kto preukazuje milosrdenstvo, nech to robí s radosťou.*

Keď čítame Sväté Písmo, nič nie je vynechané. Absolútne nič. Každá oblasť je oslovená. A som Bohu vďačný za to, že vtedy vznikali najrôznejšie problémy, ktorými sa Pavol a iní apoštoli museli zaoberať, aby bolo možné poskytnúť vysvetlenie, odpoveď, záväznú odpoveď pre celý čas. A my máme dnes rovnakú odpoveď, aká bola daná vtedy na počiatku.

Vy viete, v prvom liste Korinťanom 12:4–11 Pavol vymenúva všetky duchovné dary a hovorí o tom, že každému je dané zjavenie Ducha ku všeobecnému dobrému, všetko ku budovaniu, všetko v jednomyselnosti, všetko v súlade. Nikto iného nepredbieha, ale dá inému prednosť. Nikto nech sa nezaujíma len o to svoje, ale i o to, čo je druhého.

Ako často som si to už prial, že by vtedajší evanjelisti v čase, keď ešte žil brat Branham, rozpoznali, že nemajú budovať svoje vlastné kráľovstvá v Božom Kráľovstve, ale sa podieľali na tom istom zvestovaní aj keď inou službou, ale mali účasť na tej istej veci.

Ale oni deň svojho Božieho navštívenia nepoznali. Radovali sa z veľkých vecí, ktoré Boh konal, ale neprešli na Jeho stranu. Nenechali sa učiteľsky napraviť. Naopak, potom hľadeli na Božieho muža s opovrhnutím, pretože verili, že učí inak ako oni, pretože učil inak, ako oni učili. A oni považovali to, čo oni učili, za správne, pretože to pochádzalo z rímskej cirkvi a bolo odovzdávané všetkým slobodným cirkvám a bolo odovzdávané aj im – namiesto toho, aby to pochopili a skúmali Písmo, či je tomu tak.

Učinil som si poznámku, ktorú ešte musím vložiť do knihy, jednu poznámku: My neveríme v Boha v troch osobách, my veríme v jedného

osobného Boha, ktorý sa zjavil v nebesiach ako Otec, na zemi v Synovi a v Cirkvi skrze Svätého Ducha. My neveríme v nejaký svätý apoštolský katolícky krst do nejakej frázy, my veríme vo svätý krst v svätom mene Ježiša Krista nášho Pána. Tak sa krstilo v rannom kresťanstve a tak budeme krstiť až do konca, až kým nepríde Pán.

A všetky veci, ktoré sme často preberali, musia byť prinavrátené späť do pôvodného stavu a my sa musíme vrátiť späť do Jeruzalema na vrch Sion.

Mimochodom, pamätajte, že keď v marci pocestujeme do Izraela, pôjdeme do Hornej siene, a vedzte, že Horná sieň sa skutočne nachádza na vrchu Sion. Horná sieň je sieň, kde sa konala Posledná večera, tam, a tam kde sa konala Posledná večera, tam došlo k vyliatiu Svätého Ducha. Keď poznáte opis a lokalitu, tak to viete veľmi presne. Horná sála je na vrchu Sion. A prorok Izaiáš už povedal: „**Slovo vyjde z vrchu Sion a poučenie z Jeruzalema.**” [Mi 4:2]

Nie z Ríma.

Je to skutočne k plaču od toho, ako sme vnútorne uchopení a človek sa musí pýtať: Ako vôbec všetci tí ľudia Bibliu čítajú? Nečítajú so zjavením Ducha, ale zapletení do tradícií – tak čítajú Sväté Písmo. A nečítajú to, čo stojí napísané, oni čítajú to, čo majú v hlave.

Vážne, niekedy ma takmer pohltí horlivosť Pánova, keď vidím, ako činia zo svetla tmu a zo správneho nesprávne. Oni presadzujú Boha a Cirkev živého Boha do neprávosti, do nepravdy a sami seba do pravdy. A presný opak je pravdou. Boh má pravdu. A všetci, ktorí sa stavajú na Božiu stranu, tí majú Božiu pravdu. Nie vlastné právo, vlastnú pravdu, ale Božiu pravdu. Kto my vôbec sme, že by sme mali pravdu alebo že by sme si mohli pravdu nárokovať? Boh má navždy pravdu.

Zhrňme to: Pán na konci privedie Svoju Cirkev tam, kde bola na začiatku, vyzbrojenú, vybavenú mocou Svätého Ducha s deviatimi darmi Ducha, deviatimi ovociami Ducha so všetkými službami, ktoré On do

Cirkvi vložil. Znovunapravenie všetkého toho, čo bolo na počiatku, to všetko musí byť a bude na konci, pretože tak to Boh zaslúbil.

V spojení s týmto Slovom mi ešte napadla myšlienka, ako nádherne to tu Boh predsa viedol. Vy predsa viete, keď Pán niečo koná, tak ako vtedy v Jeruzaleme, tam sa zišli ľudia zo 16-tich, 17-tich rôznych národov, boli jednoducho v tú hodinu tam, v tú hodinu, keď sa Boh zjavil. Pýtame sa sami seba: Prečo Pán práve na tomto mieste ako pravdepodobne nikde inde na zemi zvoláva bratov a sestry zo všetkých národov, jazykov a národností.

Chcel by som tu vyjadriť svoju radosť, svoju vďačnosť za to, že Pán to tak zariadil, že to tak viedol, že sa dvere otvorili. Neviem, či s tým mnohí počítali, ja som to predpovedal už dosť dlho, aby sa naplnilo Písmo, muselo to tak prísť. Ale my sme Pánovi vďační za to, že tu na tomto mieste máme všetky tie rôzne jazyky. A ak idú bratia dopredu a ich písomná nemčina nie je gramaticky bezchybná, tak napriek tomu vieme, že to, čo hovoria zo Svätého Písma, je bezchybné. A o to ide, na tom záleží. Nie na tom, či je tá nemčina správna, ale na tom, či je Slovo správne. O to ide. Prirodzene radujeme sa, čím je jazyk čistejší, tým je to lepšie, pretože žijeme v tejto krajine, a čím lepšie človek ovláda jazyk, tým to má lepšie. Ale v tejto súvislosti by som chcel skutočne povzbudiť všetkých našich bratov, aby išli s nami spoločne vpred. Dovoľte mi na záver zhrnúť a vyjadriť moju vďačnosť Pánovi.

Radujeme sa zo všetkých, ktorí prišli a ktorí tu našli svoj pozemský i duchovný domov. Prajeme im, aby sa tu cítili dobre. Keď myslím na všetky tie rôzne jazyky, myslím na našich súrodencov, ktorí sa prisťahovali z ČSSR, myslím na súrodencov Kir, ktorí sa prisťahovali z Rumunska, na mnohých iných, teraz na vás z Ruska. Čo bude našou úlohou v rôznych jazykoch? I z Poľska, áno, náš brat Kubka, sestra Kubková, ktorí tak dobre prekladajú, že sa skutočne nedá nič vylepšiť. Boh všetko vedie nádherným spôsobom, nie pre nás, ale pre Svoje

meno, pre Svoje Kráľovstvo, aby bolo všetko činené ku cti Jeho mena. A my by sme skutočne chceli, aby sa všetci dobre cítili.

Raz tu aj to smiem vyjadriť: Nie je to vidieť, možno všetci nevidia, čo všetko sa tu koná. Niekedy, keď budeme mať rozosiелku, vás pozvem, aby ste sa raz prišli pozrieť, koľko rúk tu na tom pracuje. Nie len ruky tých, ktorí pracujú v tlačiarňi, v kancelárii a tak ďalej, ale všetci tí, ktorí sa dávajú k dispozícii, aby zo všetkých konali sil Božiu prácu.

Keď myslíme na našu sestru, ktorá pracuje v kuchyni, na sestry, ktoré tu majú úlohy na všetko, potom sme Bohu za všetko zo srdca vďační. ... na bratov, ktorí prekladajú. A zdá sa, že každý si nachádza svoje miesto.

Keď prišiel brat Kubka, tak sme mu uvoľnili miesto. Brat Steinke, chcel by som to tu úplne oficiálne povedať: Dávame ti tu rovnaké miesto medzi nami, bok po boku, aby si sa mohol podieľať na všetkom, čo sa tu dá činiť na Božiu slávu. Keď pomyslím na sestry a bratov Schmidtcov, koľko času tu obetujú, a veľa vecí nie je vidieť.

Ale najväčšiu vďaku pred naším Bohom sme podlžní nášmu milovanému bratovi Rusovi a bratovi Schmidтови. Oni majú to najväčšie bremeno. Keby ste vedeli, čo všetko títo bratia robia... Každý, skutočne každý činí zo všetkých síl, čo sa dá činiť.

A to vám chcem povedať: Nikto z nás nemôže zaujať miesto druhého. Každý je užitočný, použiteľný len tam, kde ho Boh môže potrebovať. Len tam. Nie na nejakom inom mieste, nie na mieste niekoho iného.

Zaujmite to miesto, ktoré vám Boh určil. A potom budeš požehnaný a budeš požehnaním pre všetkých.

Myslím na nášho brata Jurija a na tú knihu už v ruskom jazyku. Áno, Boh nám dal mnoho talentov a to všetko za nejakým účelom. Nech nám všetkým požehná.

Vidím, že sú tu i bratia sestry z Rumunska. Nech nás Boh všetkých požehná. Radujeme sa zo všetkého, čo Boh koná.

Boh Pán nech sa postará o to, že by nie len duchovne, ale i pozemsky všetko tak našlo svoje miesto, mohlo byť usporiadané a že by Pán niekde nejako s nami všetkými došiel k Svojmu právu. A tí silní niesli slabých a niesli slabosti slabých. Áno, Božia láska, tak sme to čítali, že konečným cieľom zvestovania je láska, a táto láska musí byť v skutku vyžívaná. Boh nám požehná a bude s nami všetkými. Nech je chválené a oslávené Jeho sväté meno. Amen.